

TYYPPIARVO

**Moodin virallinen
äänenkannattaja**

3/99

Pääkirjoitus

Kesälomat tai paremminkin työt alkaa olla useammallakin jo ohi, ja luennot täydessä vauhdissa. Ainakin motivaatio opiskeluun on kovanlainen. Pakko se on myöntää, että mielummin venyttää vähän kukkaronnyörejä kuin kituuttelisi töissä koko ajan. Toisaalta kesätyö ei luultavasti tule enää kannattamaan yleisen asumistuen joukkoon kuuluvien kesken. Varsinkin jos työ on ns. duunarihommaa, joista ainoa tarkoitus on saada rahaa toimeentuloa varten. Jos käteen jää saman verran kuin opintotuesta vuokran maksettua, niin... En rupea nyt enempää asiaa käsittelemään, mutta jokainen voi miettiä mihin tällainen taktiikka tulee johtamaan. Syteen vai saveen?

Tänä kesänä oli ilahduttavan monta Moodilaista eksynyt ISI 99 konferenssiin, osa työläisinä, osa osanottajina. Vaikka paljon luennoista meni ohi, oli kokemus varmaankin kaikkien mielestä positiivinen. Oli mukava nähdä kevään jälkeen taas opiskelijakavereita, ja kuulla kuulumisia, suunnitella tulevia. Olihan se inspiroivaa nähdä ihmisiä joista on vain oppikirjoista lukenut.

Moodi sai taas uudet fuksinsa, pienen enikoisen sikermän kylläkin. Tutoriksi suostuessani en arvannut olevani keskimääräisesti vähiten opintoja suorittanut, mutta kuinka kävikään. Osa oli jo valmistuneita ja muutkin pitkällä opinnoissaan. Mitäpä siinä sitten osaa neuvoa vanhoille konkareille? Mielenkiintoista kuinka moni oli huomannut tilastotieteen merkityksen eri osa-alueilla vasta melko myöhäisessä vaiheessa. Ehkäpä tilastotieteen opiskelu vaatii tietynlaista kypsyyttä ja motivaatiota mitä ei välttämättä ole suoraan lukion penkiltä tulleella. Henkilökohtainen mielipiteeni on kuitenkin, että olisi erittäin suotavaa suurimman osan uusista opiskelijoista olevan sieltä nuoremasta päästä ikä ja k a u m a a .
Opiskelu

on kuitenkin melko hidasta ja monet tuskankyöneleet tulee vieräytettyä tentteihin lukiessa. Sosiaalisen puolen takia olisi myös hyvä, että fuksit kävisivät samoja kurseja eivätkä jakaantuisi kaikki eri luennoille. Monilla on myös ollut vain osaopiskelu mielessä, ei valmistuminen, mikä ei ole kovinkaan hyvä juttu laitokselle. Mutta kuinka saada uusia opiskelijoita sankoin joukoin lukemaan tilastotiedettä? Luultavasti aika harvalla lukiossa on se syvälinen käsitys tilastotieteestä ja sen käyttöalueista. Minulla ei ole vielä. Tämä asia on kuitenkin miettimisen arvoinen.

Tuntuu että meistä halutaan vain nopeasti valmistuvia ”yhteiskunnallisesti” fiksuja tuottelaita ihmisiä. Kuten monet esimerkit osoittavat ei opiskelijan juurikaan kannata tehdä työtä opiskelun ohessa vaan yrittää valmistua suositusten mukaisesti vähintäänkin. HELVETTI! Työ on kumminkin aina työtä ja yliopisto on suureksi osaksi vain kellumista, tietenkin välillä pitää lukeakin. Parasta kesätöiden antia oli minulle juuri opiskelumotivaation paraneminen sekä tutustuminen ei-akateemiseen maailmaan. Ihmisiin joita ei kiinnosta

samanlaiset arvot kuin suurta osaa akateemista yhteisöä. Oli myös mukavaa saada rahaa muutamaksi kuukaudeksi kohtalaiseen elintasoon ja käydä matkalla. Tietenkin töissä voisi olla jopa pienellä korvauksella, jos työ olisi jotenkin opintoihin liittyvää. Tuntuu vain, että vasta kolmannen vuoden opiskelijat voivat saada jotain ”alan” töitä. Monissa muissa tiedekunnissa jopa ensimmäisen vuoden opiskelijat ovat erittäin kysytyjä. Kuinka yhdistää työ, opiskelu ja sosiaalinen elämä?

En osaa oikein vetää jutun punaista lankaa tähän, pohdiskelinpahan vain näitä ajatuksiani. Hyvää syksyä, nauttikaa pimeistä illoista ja usvan sateisista kaduista.

2 Pääkirjoitus

3 Puheenjohtajilta

4 Assarit esittelyssä

6 Riikan gradu

8 Moodi onnittelee

Akin ISI

Pertun ISI

KaTi-bileet

Fuksit 1999

Fuksiaiset 1999

Moodi pyöräilee

Kolohvia

Heptatlon

Liiku kanssain, toveri!

Laitoksella tapahtuu

Moodi toimii

Juha Krnuti

Puheenjohtajan palsta

Värikästä syksyä moodilaiset!

Lukukausi on singahtanut käyntiin. Fuksiaiset ja fuksiboolit ovat jo kaukana takanapäin. Kiitokset järjestäjille ja osanottajille. Itse olin niiden aikaan vielä onnellisesti kesälaitumilla.

Mielenkiintoinen yhteenotto tuli konsulttifirma McKinseyltä. Eräs konsultti otti sieltä yhteyttä ja kertoi heidän olevan kiinnostuneita tehostamaan rekrytointiaan yliopistolla.

Moodin hallituksen kokouksessa 24.9. suunnittelimme hieman tulevaa syksyä. Se tulee jälleen sisältämään niin teatterikulttuuria kuin urheilua turkulaissählyn ja muun muodossa. Moodin martat ja martit kaavailevat drinkki-iltaa ja Moppi (Moodin pöytäpeli-ilta) on jo kertaalleen kokoon-tunut. Fukseille onkin tässä nyt haastava tehtävä löytää tiensä kaikkiin tapahtumiin. Moodi ei suinkaan ole vain meitä vanhoja räähkiä varten vaan myös teidän osanottoa, ideoita ja halujanne varten. Älkää piiloutuko kaappiin, vaan tulkaa messiin!

Tilasto-tieteilijät olivat yksi kohderyhmä, jonka he kokivat erityisen kiinnostavaksi. Suunnittelimme alustavasti jonkinlaista Moodin ja Statistikan yhteistä excua ja illanviettoa McKinseyllä ensi vuoden alkuun. Siinä on kiinnostava yhteys kaikille urasuuntautuneille tilastotieteilijöille. Myös muilta konsulttifirmoilta ja perinteisimmiltä työnantajilta on kuulemma sadellut kutsuja erilaisiin tilaisuuksiin. Kyllä me tilastotieteilijät olemmekin sitten haluttuja! Röyhistäkää toki rintaanne.

Moodi voi tällä hetkellä paksusti, sillä meillä on niin toimintaa, rahaa kuin töitäkin. Voi kunpa joku jaksaisi lueskella vielä tenttikirjojakin!

Tsemppiä kaikille kaamoksen keskelle!

Eija

TYYPPIARVO 3/99 - <http://www.helsinki.fi/jarj/moodi/tyyppi.html>

Moodin virallinen äänenkannattaja - 15. vuosikerta - 42. numero

Päätoimittajat: Juha Knuuti & Sonja Lumme

Toimittajat: Heikki Hyhkö Perttu Muurimäki Aki Niemi Tiina Sevón Reijo Sund

+ joukko satunnaisia avustajia

Taittäjä: Heikki Hyhkö - Tekninen sihteeri: Reijo Sund - Painopaikka: Limes - Painos: 150 kpl

TYYPPIARVO - Heuristista tiedonvälitystä ainejärjestötyyppisessä viitekehyksessä

Assarit esittelyssä

Laitoksemme neuvoa-antavat Kimmo ja Reijo eivät ole pihalla vaan metsässä.

Ensimmäinen kosketus assistentin työn arkipäivään. Koputan 2006:den ovelle ja englantia puhuva mies pyytää juuri Reijoa opettamaan häntä käyttämään Survoa. Harkitsen jo haastattelun siirtämistä, mutta Reijo jättää miehen Laden huomaan.

Siirrymme Kimmon ja Reijon kanssa Metsätalolle. Sillä aikaa kun Reijo hakee ruokaa, yritän saada Kimmon tekemään paljastuksia Reijosta. Turha toivo, sillä Kimmolla on pelkkää hyvää sanottavanaan.

"Reijo teki vaikutuksen jo ennen opiskelun alkua. Olin silloin tutorina ja Reijo soitti minulle 2 viikkoa ennen kuin opetus alkoi. Hän oli lukenut opinto-oppaasta että eri tilasto-ohjelmiin tulisi tutustua mahdollisimman aikaisessa vaiheessa opintoja ja nyt hänellä olisi kaksi viikkoa aikaa opetella."

Olen valmistautunut haastatteluun aamun ruotsintunnilla, joten minun on parasta aloittaa ihan perusasioista. Kun Reijo saapuu ruokansa kanssa haluan ensimmäiseksi tietää mitä Reijo ja Kimmo oikeastaan tekevät.

"Assistentin päätyö on oma tutkimus, väitöskirja, lisuri tai gradu. Virka on jatkokoulutusvirka ja meidän laitoksellamme sitä voi hoitaa graduaan tekevä valtiotieteiden ylioppilas" kertoo Kimmo. "Tilastotieteen laitoksella assistentin töihin ei kuulu opetusta, mutta harjoituksia kylläkin. Ovellamme käy monenlaisia kyselijöitä, jo pelkästään sen keskeisen sijainnin takia. Kysymyksiä tulee myös sähköpostitse. On myös hallinnollista työtä, tietokoneista huolehtimista ja laitoksen kotisivujen ylläpitoa" hän jatkaa.

Reijon on ollut vaikea löytää selkeää kokonaisuutta työstä." Mutta se johtuu varmasti siitä että olen ollut työssä vasta vähän aikaa" hän huomauttaa.

"Kukaan ei kiitä assistenttia muusta kuin valmiista tutkinnosta. Ääripäänähän työtä voisi hoitaa niin että tekee pelkkää omaa tutkimusta. Työssä onkin osattava pitää kiinni tutkimukseen käytettävästä ajasta, sillä muuten sitä ei ole" sanoo Kimmo.

"Gradun tekeminen on kuitenkin omaehtoista, itse en pysty keskittymään huoneessamme, koska

avuntarvitsijoita riittää. Assistentin työ ei onneksi vaadi jatkuvaa virka-aikana paikalla olemista" kertoo Reijo.

Ovatko asiat muuttuneet nyt kun Reijo on assistenttina, kysyn Kimmolta. "Toiveeni on että Reijo voisi hoitaa osan töistä, joita minulle on kasaantunut, varsinkin ATK hommia. Reijon kanssa tuntuisi luonnolliselta jakaa nämä työt. Joidenkin aikaisempien assistenttien kanssa se ei ole edes tullut mieleen, olisin vain itse joutunut tekemään enemmän töitä" Kimmo vastaa.

Entä uskovatko Reijo ja Kimmo tästä työstä olevan hyötyä tulevaisuudessa? "Tällä alalla aikaisemmalla työkokemuksella ei ole niin suurta merkitystä. Ei tästä työstä tietenkään haittaakaan ole tulevaisuudessa. Riippuu hyvin paljon paikasta johon hakee. Koen itse olevani edelleen opiskelija. Laitos on antanut minulle loistavan mahdollisuuden, mutta en tiedä mitä teen tulevaisuudessa. Olen kyllä ajatellut antaa tämän mahdollisuuden muillekin ja luopua joskus virastani" Kimmo lupaa. Reijokaan ei ole ajatellut jäävänsä eläkkeelle assistenttin työstä. "Akateemista uraa ajatellen tämä työ on tietenkin hyvä, hyvä tutkimus on kuitenkin vielä tärkeämpää" hän sanoo. "On suorastaan dismeriitti jos on ollut assistenttina, mutta ei ole saanut tutkintoa aikaan" Kimmo lisää.

"Täällä gradun tekeminen on akateemisesti virittäytynyttä. Ns. maksetun gradun tekeminen on paljon säädellympää, tämä on omaehtoisempaa" kertoo Reijo. "Laitoksen kannalta on hyvä jos opiskelija tekee graduaan. Valmistumattomatkin pääsevät hyviin töihin. Mielestäni tutkinnosta on kuitenkin hyötyä, koska muuten ura pysähtyy jossain vaiheessa. Ja kun on 8 tuntia päivässä töissä lääkefirmassa, ei enää ehdi eikä jaksaa valmistua" sanoo Kimmo. "Mielenkiintoista kuulla miten Kimmo on mieltänyt nämä hommat" sanoo Reijo. "Kun aloitin tämän työn, itselläni ei ollut sellaista tilannetta että joku olisi kertonut työstä. Lähinnä minulle vain iskettiin ATK lupakansio käteen. Myöhemmin olen huomannut että tässä on vapaus kehittää ja tehdä tätä työtä niinkuin itse haluaa. Laitos muistuttaa asiantuntija organisaatiota. Kaikki ohjaavat itse itseään, pomo ei ole niskassa" Kimmo selittää. "Tämä siis vaatii vielä vähän sopeutumista" Reijo toteaa. Kuinka teitä sitten ohjattiin assistenttin työhön

haluan tietää. "Sanottiin, että pidä laskarit ja tee gradu. Olin hieman yllättynyt. Minulla on kokemusta muista työpaikoista ja niissä virikkeet sosialisaatioprosessiin on annettu ulkoapäin. Tämä on vaatinut hieman orientoitumista. Laitos ei olekaan työyhteisö perinteisessä merkityksessä. Täällä ei törmää muuhun henkilökuntaan jos ei sitä halua" Reijo vastaa. "Sosiaaliset kontaktit ovat melko sattumanvaraisia" Kimmo huomauttaa. "Olen tottunut siihen että työnteon lomassa pidetään taukoa kahviporukassa" Reijo sanoo. "Itse olen ratkaissut tuon ongelman käymällä syömässä ja kahvilla opiskelijoiden kanssa. Ei olisi mukavaa joutua olemaan teennäisesti yhdessä muiden ihmisten kanssa vain siksi että ollaan töissä samassa paikassa" Kimmo toteaa.

Kimmo kertoo tullessaan töihin vuonna 1993 kesäharjoittelijaksi: " Seuraavana syksynä siirryin assistentiksi. Silloin laitos oli vielä Aleksilla ja siellä minulle osoitettiin pöytä ja vanha sohva. Minulle annettiin ATK lupakansio ja sanottiin että sinne ne luvat laitetaan aakkosjärjestyksessä. Ihmettelin että mitä minun oikeastaan pitäisi tehdä." "On vähän sama fiilis" Reijo toteaa. "Kun tajuaa ettei kukaan ole kylläämässä tekeekö jotain, priorisoi sen mikä on tärkeintä. Reijo, sinulla on nyt tärkeintä gradu, sillä sitä katsotaan kun mietitään mitä olet saanut aikaan" Kimmo korostaa.

Kimmoa ihmetyttää miksi tilastotieteen opiskelijat eivät käytä assistentteja enemmän hyväkseen. "Tuntuu tyhmältä kun on vastaanottoaika, eikä kukaan tule. Välillä on tosin ruuhkaakin, mutta ei pääaineopiskelijoiden takia. Joillain tuntuu olevan kynnyks mennä puhumaan professoreille. Hirvittää että minuunkin suhtaudutaan niin." Joten jos tietokone ei toimi, laskutehtävä ei aukea tai muuten vaan masentaa, Reijo ja Kimmo auttavat. Huoneessa 2006.

*Suvituuli
Lehto*

Kun jokunen vuosi sitten kirjoitin Annukan kanssa Tyyppiarvoon Moodin teatterikäynnistä, päätin vakaasti, ettei minun tarvi enää koskaan aktivoitua kirjoittamaan vastaavia juttuja, kun en kerran siitä pidä. Kaikesta huolimatta (= Hessun kehoituksesta) aion nyt kuitenkin kertoa muutaman sanan siitä mitä graduni käsittelee ja mitä päässäni liikkui gradun tekemisen aikoihin. Vuosi sitten tähän aikaan yritin kovasti pohdiskella sopivaa aihetta graduani varten ja nyt reilun puolen vuoden ahkeran työskentelyn jälkeen graduni on valmis ja olen erittäin montaa kokemusta rikkaampi.

Ideointia

Lääkiksessä opiskellessani tajusin, että minua kiehtoo kovasti ymmärtää miten ihmisen eri ominaisuudet syntyvät. Kaikkein mielenkiintoisin opintojakso siellä oli perinnöllisyyttä sekä molekyyli- että populaatiotasolla käsittelevä kurssi. Kurssikirjojen lisäksi tuli tuolloin luettua yksi jos toinenkin aihetta käsittelevä kirja. Olin aivan myyty. Genetiikka eli perinnöllisyystiede vaikutti selkeästi aiheelta, joka innosti minua enemmän kuin mikään muu. Kadotettuani punaisen langan lääketieteen opinnoissani ja vaihdettuani tilastotieteen pariin, unohtui genetiikka jonkin taka-alalle. Viime syksynä samaan aikaan, kun aloin miettiä gradun tekoa, päädyin monien yhteensattumien kautta juttelemaan Suomen

Genomikeskuksen johtajan Juha Keren kanssa. Hän onnistui taas palauttamaan mieleeni genetiikan kiehtovuuden ja tarjosi montaa mielenkiintoista ongelmaa pohdittavakseni. Päätin mietiskellä asiaa.

Pitkällisen pohdinnan jälkeen päädyin Anders Ekholmin ehdotuksesta Rolf Nevanlinna -instituutissa biometriaa eteenpäin vievän Elja Arjaksen ohjattavaksi. Graduni sai aiheekseen jokunen vuosi sitten genetiikassa esitellyn testin: The transmission disequilibrium test (TDT) tai kuten sen myöhemmin suomensin, periytymisen epätasapainotesti. Lisäksi sain Genomikeskuksesta astma-potilaita sisältävän aineiston empiirisiä tarkasteluja varten.

Työtä

Ennen pitkää huomasin istuvani kirjastossa edessäni genetiikan tilastotiedettä käsitteleviä kirjoja ja lukuisia TDT:tä käsitteleviä artikkeleita. Havaitsin olevani ihan hukassa. Tajusin, että kaikki se tietämys mitä minulla oli joskus ollut genetiikasta oli kadonnut kuin tuhka tuuleen ja lisäksi ymmärsin, että sekin tietämys oli ollut hyvin vähäistä. No, ei auttanut kuin alkaa kaikki alusta. Ihmeekseni jossain vaiheessa huomasin, että aloin jopa tajuta jotakin lukiessani noita artikkeleita. Riemu oli aivan suunnaton. Erityisesti alkuvaiheessa oli erittäin paljon hyötyä siitä, että sain työhuoneen Rolf Nevanlinna -instituutista. Siellä pystyi hyvin keskustelemaan muiden genetiikan parissa puuhailevien kanssa asioista, joita ei meinnannut ymmärtää. Pikku hiljaa asiat alkoivat hahmottua päässäni. Ehkäpä yritän seuraavaksi hahmottaa jotain (aikas vähän) tuosta tiedosta teillekin.

Itse asiaa

Lääketieteellisen genetiikan keskeisenä tavoitteena on selvittää perimän osuutta sairauksien synnyssä. Ihmisen perimän ja monien sairauksien välillä vallitseva yhteys on mielenkiintoinen tutkimusalue myös tilastotieteilijälle. Mendelin laeissa ilmaistut periytymisen periaatteet pohjautuvat todennäköisyyslaskentaan ja yleensä perimän ja taudin välinen yhteys joudutaan muotoilemaan tilastollisten mallien avulla. Tämän vuoksi tautien taustalla olevien geenien etsimiseen ja paikantamiseen käytettävät menetelmät perustuvat usein tilastollisiin testaus- ja päättelymenetelmiin. Taudille altistavan geenin paikantamisessa tutkittava aineisto muodostuu yleensä sairaista ja terveistä yksilöistä verinäytteiden perusteella määritellyistä markkereiden (gene markers) genotyypitiedoista. Markkeri voi olla tunnettu geeni tai esimerkiksi jokin sellainen tunnistettava kohta genomissa, jonka tehtävää ei tiedetä. Jokaisella yksilöllä kukin markkerigenotyyppi muodostuu kahdesta alleelistä, toinen näistä on periytynyt äidiltä ja toinen isältä. Alleelit ovat siis tavallaan markkerin tai geenin vaihtoehtoisia muotoja. Mendelin ensimmäisen lain mukaan vanhemman kummallakin alleelilla on yhtä suuri todennäköisyys periytyä lapselle. Jos taudille altistava geeni ja tutkittava markkeri sijaitsevat fyysisesti hyvin lähellä toisiaan sanotaan, että ne ovat kytkeytyneitä. Tällöin sairas lapsi perii

useimmiten sen kytkeytyneen markkerin alleelin, joka esiintyy vanhemmalla yhdessä tautia aiheuttavan alleelin kanssa. Periytymisen epätasapainotesti perustuu sairaan lapsen vanhemmilta periytyneiden ja ei-periytyneiden alleelien lukumääräsuhteiden vertailuun. Jos testi antaa viitettä siitä, että toinen alleeleista periytyy toista huomattavasti useammin sairaalle lapselle, voidaan päätellä tautia aiheuttavan geenin ja tarkasteltavan markkerin sijaitsevan fyysisesti toistensa lähellä. Tämän avulla voidaan lähteä etsimään taudille altistavan geenin paikkaa.

Perusmuodossaan periytymisen epätasapainotesti perustuu McNemarin testiin, joka on tarkoitettu kahden toisistaan riippuvan otoksen vertailuun kaksiarvoisen vasteen tapauksessa. Perusmuotoinen TDT-testi soveltuu aineistoihin, jotka muodostuvat yhden sairaan lapsen ja tämän vanhempien markkereiden genotyypitiedoista kaksialleelisen mallin tapauksessa. Tilanne kehittyy kuitenkin paljon monimutkaisemmaksi, jos otetaan huomioon se tosiseikka, että markkerialleeleita on usein olemassa paljon enemmän kuin kaksi ja jos lisäksi halutaan ottaa tutkimukseen mukaan kaikki perheen sairaat lapset. Usein on lisäksi tarpeen tutkia suuri määrä markkereita joltain genomien alueelta, sillä tautia aiheuttavan geenin paikasta ei ole minkäänlaista tietoa. Nämä asiat lisäävät tarkasteltavan ongelman monimutkaisuutta ja asettavat lisävaatimuksia menetelmille.

Tutkielmassani tutustuin lähinnä TDT-testiin ja siitä johdettuihin erilaisiin laajennuksiin ja yritin pohtia niiden mielekkyyttä ja niihin liittyviä ongelmia. Käytännön tasolla tutustuin TDT-testiin ja sen aineistolta vaatimiin ominaisuuksiin astma-aineiston avulla. Kaiken kaikkiaan voisin todeta, että noiden asioiden tarkasteleminen oli todella mielenkiintoista, joskin koin melkoisen vaikeasti löytää asioiden tilastotieteellisesti olennaisia puolia kaiken joskus vaikeastikin hahmottuvan genetiikan käsitteistön takaa. Ehkä olisin tuossa johdattelussa kaivannut hieman enemmän ohjausta ja ajatteluapua. Kaikesta huolimatta opin gradua tehdessäni suunnattoman paljon erilaisia asioita ja ennen kaikkia löysin sellaisen tilastotieteen alueen, joka todellakin kiehtoo minua. Ei ollenkaan pöllömpi juttu.

jatkuu >>>

>>> jatkoa edelliseltä aukeamalta

Pientä pohdintaa

Ehdottomasti minulle kaikkein vaikeinta gradun tekemisessä oli itse kirjoittaminen. Opiskeluaikana kun ei juurikaan muuten tarvitse mitään kirjoitella, niin oli ote siihen ihan kadonnut. Onneksi se kuitenkin jotenkin palautui ahkeran ja tuskaisen äheltämisen jälkeen. Ehkä jaan teidän kanssanne vielä yhden toivottavasti hyödyllisen kokemuksen, nimittäin yliopiston Gradut valmiiksi -stipendit. Jostain hetkellisestä mielihohteesta, jota myöhemmin olen todellakin kiitellyt, päädyin hakemaan sellaista. Kaksi viikkoa Lammin biologisella asemalle oli hyödyllistä aikaa. Paikka keskellä korpea, ilman mitään järjellistä aktiviteettia (järvikin vielä sohjoisesti jäässä) oli omiaan työnteolle. Vappuaattoiltana vielä kahdeksan aikaan illalla kirjoitellessani mietin olevani täysin kaheli, mutta sitten vain tyydyin toteamaan, että kerrankos sitä. Lähdin Lammille vain muutama sivu kirjoitettuna ja tuon parin viikon jälkeen tulin melkoinen paperinivaska kainalossa kotiin ja vielä henkisesti ihan virkistäytyneenä. Voin siis lämpimästi suositella.

Ihan lopuksi

Valmistuttuani varmasti katoan jossain määrin ainakin aktiivi moodilaisena toimimisesta. Sen vuoksi aionkin nyt käyttää tilaisuutta hyväkseni ja kiittää kaikkia minun kanssani opintoja väkertäneitä moodilaisia erittäin loistavasta ja antoisasta opiskeluilmapiiiristä (unohtamatta tietysti niitä lukuisia ihan muissa kuin opiskelun merkeissä vietettyjä hetkiä).

Riika Kilpikari

Moodi onnittelee

Heli Tapanaista (os. Paajanen) ja myös hänen tuoretta aviomiestään Mikaa viime kesäisten häiden johdosta.

ISI99 -

ISI99-konferenssiin osallistuminen oli minulle henkilökohtainen merkkipaalu monellakin eri tapaa. Ennen kaikkea se sai arvoisensa kunnian olla ensimmäinen ns. tieteellinen kokoon-tuminen, johon otin osaa. Esimerkiksi Suomen kansallisilla Tilastopäivillä en - ehkä hieman yllättäen - ole vielä koskaan ollut. Ainakin ohjelman määrässä ja kestossa ISI varmasti paikkasikin poissaoloa muutamilta Tilastopäiviltä!

Lisäksi ISI oli minulle mitä oivallisim vedejakaja kesän ja syksyn välissä. Kesän opiskelujaksoni päättyi ISI:in, sen jälkeen olin viikon lomalla Ruotsissa ja sitten aloitin työnteon. Toimin nyt kuluvana lukuvuonna tilastotieteen opettajana maatalous- metsätieteellisessä tiedekunnassa, ja ISI olikin mieluisa lähtölaukaus tälle työtehtävälle. Virallisesti aloitin yliopistolla syyskuun alusta, mutta jo siis elokuun puolella pääsin ISI:in edustamaan työpaikkaani metsävarojen käytön laitosta.

jatkuu >>>

Keltanokan kokemuksia

Hiihtävä Mr. Järvinen USA:sta

Konferenssin kaksi ensimmäistä päivää huipentuivat kaikille osallistujille avoimeen iltaohjelmaan; avauspäivän "avajais-vastaanottoon" ja keskiviikon "Helsingin kaupungin vastaanottoon". Minulle (tieteellisten) konferenssien ensikertalaisena jo pelkkä ns. ilmainen tarjoilu oli suhteellisen uusi kokemus. Kuitenkin ennen kaikkea ihmiset, ISI-osanottajat loivat tunnelman ja menon noihin vastaanottotilaisuuksiin. Juttuseuraa riitti, paljon tuttuja mutta myös lukuisia uusia tuttavuuksia. Keskiviikon vastaanotolla tapasimme Mika Leinosen kanssa muuan herra Järvinen Yhdysvalloista. NASA:ssa työskentelevä Järvinen oli ylpeä suomalaisista sukujuuristaan, ja tuntui kantavan aivan erityistä huolta ään pilkkujen säilymisestä sukunimessään. Herra Järvinen oli yhdessä vaimonsa kanssa Suomessa professori Timo Mäkeläisen vieraana. Viikonloppuohjelmalla Mäkeläinen oli viemässä vierastaan Vuokatin hiihtoputkeen hiihtämään!

Valmistautuminen kannatti

Ensimmäisten päivien iltarientojen jälkeen oli aika aloittaa konferenssin tieteellisen ohjelman seuraaminen. Suunnitelmissani oli ottaa esitelmistä mahdollisimman paljon irti, muuta ohjelmaa kun minulla ei ISI-päivien ajaksi ollut. Käytännössä noin kaksi sessiota kolmesta osoittautui sopivaksi päivittäiseksi määräksi. Näin ehdin ja jaksoin myös valmistautua esitelmien kuuntelemiseen lukemalla alustuksia etukäteen. Valmistautuminen, vaikka vain pelkkä silmäily tai selailu, kuitenkin kannatti; esitelmistä sai näin ihan oikeastikin jotain irti.

Cook & Kuha tykittivät

Osallistumistani sessioista suurin osa liittyi joko tilastotieteen opettamiseen tai sitten tilastotieteeseen ja tilastotieteen asemaan jotenkin yleisellä tasolla. Ensin mainittuja olivat muun muassa tilaisuudet aiheista "Tilastotieteen opetus ja merkitysvyöstyestien ristiriita", "Visualisointi opetusvälineenä", "Moni-muuttujadatan analyysin opettaminen ja harjoittelu", jälkimmäisiä puolestaan "Tilastotiede ja kausaalisuus" sekä

"Tilastotieteen tärkeitä kysymyksiä kahdella seuraavalla vuosikymmenellä". Myös muutamia hieman teknisempiä, tilastotieteen menetelmien sessioita tuli kuunneltua. Näistä kaikkein vakuuttavimpina mainittakoon Dennis Cookin esitelmä "Regressio-outlierien ja -sekoitusten graafinen tunnistamisesta" Sanford Weisbergin vetämässä sessiossa sekä Suomen ja Oxfordin Jouni Kuhan lyhyt mutta sitäkin parempi mallinvalintaan liittyvä esitelmä.

Tärkein anti ISI:stä

Kuuntelemieni esitysten taso oli - sekä sisällöltään että esitystekniikaltaan - varsin vaihteleva, mutta ainakin sisällöltään aivan kohtuullinen. ISI99:n kaltaisessa jättikonferenssissa eivät kuitenkaan itse esitelmät ole ainakaan minun mielestäni se kaikkein tärkein pointti. Ennen kaikkea ISI on tapaaminen ja kokoontuminen, erinomaisen kliinensomaisesti sanottuna "suuren tilastotieteellisen perheen kohtaaminen". Suurin anti ISI99:stä minulle olikin se tunne, että tähän joukkoon ja perheeseen haluan jatkossakin kuulua, yhtenä tilastotieteilijänä niistä monista.

Aki Niemi

Mitä minä tein ISI:ssä?

Tuntuu kovin kaukaiselta tuo aika, jolloin kaikki maailman tilastotieteilijät olivat kokoontuneet Helsinkiin. Siihen aikaan Helsinki oli paljon lämpimämpi kuin nykyään, ihmiset iloisempia kuin nykyään eikä lapsien tarvinnut käydä edes koulua. Minunkin polkupyöräni oli silloin vielä ehjä, joten saatoin poljeskella paikasta toiseen ja poljinkin! Nykyään on kaikki huonommin. On kylmää ja märkää, pyörä on rikki ja lapset kituvat päivät kouluissa. Silloin elokuussa kaikki oli todentotta toisin.

Työskentelin saliaavustajana valtaisassa kansainvälisessä kokouksessa. Kaikkialta maailmasta oli saapunut oppineita International Statistical Institutun yleiskokoukseen tänne Helsinkiin. Jo keväällä meitä oli värvätty erilaisiin tehtäviin tässä kokouksessa. Jännittyneinä odotimme, mitä kunkin pitäisi tehdä. Pääsisimmekö Saliavustajiksi; opastamaan esiintyjiä tietokoneitten kytkemisessä videotykkiin, käyttämään itse videotykkiä taikka viemään mikrofonia Viisaalle, joka halusi sanoa jotain syvällistä. Vai tulisiko meistä Salkkujenjakajia; jakaisimme vastasaapuneille oppineille salkkuja, jotka sisälsivät kaikenlaista hyödyllistä ja tarpeellista maailmaa matkaavalle tilastotieteilijälle. Tällaiset ajatukset päässäni pyörien olin käynyt koulutuksessa ja tutustunut Finlandia-taloon.

Viimein se suuri hetki koitti, ja sain tietää mikä minusta tulee: Saliavustaja. Minulle ja kollegoilleni uskottiin oma sali, josta meidän tuli pitää hyvä huoli. Se oli keskikokoinen ja hieman hämäräkö. Sinne mahtui ehkä kaksisataa ihmistä kerrallaan. Edessä oli iso valkokangas, kaksi piirtoheitintä (overhead projectors!), tietokone, videotykki ja vaikka mitä. Salin takaosassa oli vielä Valvomo, josta käsin Finlandia-talon työntekijä sääti valoja ja mikrofoneja.

Minun ja kollegoitten piti pitää hyvää huolta salista ja ihmisistä siellä. Tarkistimme aina ennen kuin kukaan muu oli vielä tullut, että toimivatko mikrofonit ja videotykit, onko kannuissa vettä ja ovatko lasit puhtaita. Sitten kun kaikki oli valmista lähestyimme varovasti Kokouksen Puheenjohtajaa, joka antoi meille sitten viime hetken ohjeet joita pyrimme sitten tunnollisesti noudattamaan. Kokouksen aikana istuimme kunnioittavan välimatkan päässä Viisaista, mutta valmiina ryntäämään avuksi, mikäli meitä tarvittaisiin.

Tällaisia kokouksia oli päivässä neljä. Kaikissa niissä en voinut olla, koska jokaista salia kohden oli kaksi ryhmää, jotka tekivät aamuvuoroa ja iltavuoroa. Jos tulimme aamulla aikaisin työhän niin iltapäivällä luovutimme salimme iltavuoron ryhmälle. Välissä me ehdimme (yleensä) hieman syömään Finlandia-talon Taitelijoitten ravintolassa. Saatoimme myös käyttää tietokoneita, joilla pääsimme halutessamme Internettiin asti. Kokonaista kymmenen päivää sain pitää huolta salistani. Sitten Viisaat lähtivät ja me jäimme yksin.

Sen jälkeen on koko ajan mennyt huonommin. Jokin aika sitten pyörästäni menivät samalla viikolla ketjut poikki, pinna poikki ja sitten ajoin naulaan. Palatkaa oi Viisaat, palatkaa!

Perttu

Kansalliset Tilastobileet

Maanantaina 16.8. kerääntyivät Kuppalaan kaikki ISIn takia tai siitä huolimatta Helsingin seudulla oleskelleet tilastotieteen opiskelijat istumaan iltaa ja viihtymään yhdessä. Tilaisuus oli varsin onnistunut, tarjoilu pelasi moitteettomasti niin kauan kuin sitä riitti ja järjestetty ohjelma, Pekka Heikkilän HEP! suoritettiin vähin äänin ja useimpia läsnäolijoita häiritsemättä. Kannun oluet tekivät kaupansa ja auttoivat vapautuneen ilmapiirin ylläpitämisessä. Tanssi-intoiset toteuttivat kutsumustaan pitkin iltaa ja omassa tahdissaan. Aliasta pelattaessa havaittiin vakava kesäduunien ajatustoimintaa jähmettävä vaikutus, kun vaativasta nappuloitten siirtelystä pelilaudalla jouduttiin luopumaan kokonaan - selittelykykyä työskentely tosin tuntui parantaneen.

Viereisen sivun kuvassa ISI:n pääsihteeri Ilkka Mellin ja avustajien esimies Raija Löfgren muutaman moodilaisenen seurassa. Yllä Proseedingeista vastannut Harri Lehtinen.

Seuraava valtakunnallinen tilasto-opiskelijatapahtuma on TeraInteGraatioRisteily marraskuussa Turusta jonnekin, tarkempia tietoja siitä saa lukea uutisryhmästä sfnet-opiskelutilastotiede heti kun niitä on olemassa. Toivomuksia, ideoita ja halukkaitten sponsoriin yhteystietoja voi lähettää osoitteeseen statistika@utu.fi.

Maiju

Ensimmäiseksi täytyy todeta, että olin varnonut itselleni olla kirjoittamatta tätä juttua. Mutta kun stoorin tekijäksi ei saa uusista (kiinni saamista) fukseista ketään ja aikaraja lähestyy, on kai pakko pyörtäi taas kerran sanani, joka aina pitää...

Joten näin sitä istutaan perheravintola Carrolssin pöydässä, mussuttetaan Club-burgeria ja kirjoitetaan vuoden '99 fukseista.

Itse asiassa peräti neljällä kymmenestä orientoiviin osallistuneesta on jokin akateeminen tutkinto takanaan.

Kyllä meidän tutoreiden housut tutisivat, kun ensikerran tapasimme. Teki suorastaan mieli kysyä pari vinkkiä opiskelutekniikasta, akateemisesta vapaudesta, elämän tarkoituksesta, mitä syödä illalla, vain muutaman mieleeni tulleen asian mainitakseni.

Iloinen yllätys malli '99 fukseissa on, että Moodin naispuolisten jäsenten määrä

Eli kuivan tilastollisesti:

Uusia fuksejamme voinee kiistämättä kuvailla kokeneiksi. Osa moodilaisista jo tietääkin, mutta valaistakseni niitä tietämättömämpiä sanon, että tänä vuonna emme saaneet joukkoomme ainuttakaan täysin neitseellistä uutta opiskelijaa. Päinvastoin kaikilla fukseilla on jo ennestään enemmän tai vähemmän noppia koulurepussaan.

Perinteisessä fuksitapaamisessa oli paikalla historiallista tutorkaartia ja muutakin populaa.

nousi huikkeasti. Varmasti koskaan aikaisemmin ei uusissa opiskelijoissa ole tyttöjen suhteellinen osuus ollut niin suuri. Saimme Moodin kirjavaan joukkoon nimittäin viisi kauniimman sukupuolen edustajaa lisää. Joten kyllä meidän nyt kelpaa.

Vaikka fuksit tänä vuonna olivatkin harvinaisen kokenutta sakkia, jaksoivat he osallistua varsin kiitettävästi orientoivien tapaamisiin. Siitä suuri kiitos heille. Olisivat he varmasti pärjänneet orientoivat ilman tutoreita, mutta tutoreiden orientoivista ei olisi tullut mitään ilman paikalla olevia fukseja. Siis kiitos aktiivisuudesta fuksit '99.

*Tutor '99
Tommi Laanti*

Fuksiaiset 1999

ajassa, missä edellinen kaveri juoksi tai muuten tuli sakkoa. Ja sitte piti juosta, melko pitkä matka vielä. Urheasti fuksit kuitenkin veivät ohjelman läpi. Saimme nauttia myös fuksiemme näyttelijäntaidoista perinteisessä näytelmäohjelmanumerossa. Illan ohjelma huipentui alusvaatekierrokseen. Eli vuorossa oli illan viimeinen viesti: vaateviesti. Fuksit muodostivat mallikkaasti jonoa vaatteistaan. Tässä lajissa oli etuna, jos oli laittanut aamulla päälleen ei-reikäset kalsarit tai push-upit. Mutta fukseja narutettiin: voittaja olikin se joukkue, joka oli ensimmäisenä pukeutunut omat vaatteet takaisin päälleen ja asettunut jonoon. Kateissa olivat kellot ja vyöt, mutta toivottavasti kaikki löysivät kaikki vaatteensa.

Lieneekö maaginen päivämäärä 9.9.1999 ollut synnä melko vähäiseen osallistujamäärään tämän vuoden fuksiisissa? Samaisena päivänä täytyivät kuitenkin maistraatit tuoreista aviopareista. Onko kukaan tutkinut näiden asioiden yhteyttä? Ehkä tapahtuman viikonpäivä torstai selittää enemmän epäluotettavaa havaintoani ihmiskadosta. Juhlapaikkana oli tällä kertaa taas Idan sauna.

Tarjoilua piisasi. Perinteisesti salaattia, ja vielä kahta laatua. Vaikkakin peruna-oliivi-salaatti oli yllätys tuttuun pastasalaattilinjaan. Jälkiruokaakin sai. Suklaa-banaani- ja vaniljajädeä. Niin ja hilloa. Kosteaa tarjoilu oli myös hoidettu asianmukaisesti ja kohtuuhintaan. paikanvalitsemis-kinastelulta Statuksen kollegojen kanssa? Juhlat järjestettiin siis yhdessä Statuksen kanssa perinteiseen tapaan.

Valitettavasti omien fuksiemme edustus jäi harvalukaiseksi. Tai sitten he olivat soluttautuneet Statuksen fuksien joukkoon niin hyvin, etten heitä sieltä bongannut. Mikä olisi taas ihan jees juttu. Todistettavasti menetimme yhden omistamme tänä vuonna Statukselle. Terveisiä Veli-Matille. Myönnettäköön, että Statuksella on paljon nättejä tyttöjä. Mutta silti vetoan uusiin opiskelijoihimme: Moodilla on sentään mallinsa ja Tyyppikönsä!

Pakollinen ohjelmaosuus alkoi kaljakoriviestillä. Nimen keksin tässä itse, mutta ideana oli saada koko joukkue tyhjen kaljakorien avulla siirtymään tietty matka koskematta maahan. Avuna oli pitkät sääret ja taipumus akrobatiaan. Seuraavaksi oli myöskin tuttu kaljaviesti. Tutorimme tosin kiusasivat fuksiparkoja tavallista enemmän. Ensimmäinen juotiin ja sitten juostiin. Juoda piti siinä

Vapaampaa ohjelmaa eli seurustelua siirryttiin tekemään sisälle. Moodi avasi tanssilattian popin soidessa mankalta. Pientä karmänää syntyi musiikin valinnasta, sekin tuttuun tapaan. Fuksiaiset eivät olisi olleet mitään (?) ilman perinteikästä saunaa. Vesileikkejäkin oikein kuulemma pelattiin. Joten onnistumisen ainekset olivat koossa. Makkaraa sai ostaa, joka oli tietysti erityisen hieno asia. Sitä pystyi grillaamaan tilan tunnelmallisessa takassa. Makkaran menekki ei ehkä ollut ollut kuitenkaan tarpeeksi hyvä, sillä sitä markkinoitiin melko kuuluvasti. Statuksen hallussa ollut "Suurempi vaahtokarkkisuu" -titteli laitettiin uudelleen jakoon. Valitettavasti en tiedä mitä kisassa loppujen lopuksi kävi, mutta kilpailu oli varmasti kova ja voittaja ansaitsi maininnan.

Puolen yön aikaan (?) saimme yllätykseksemme kuulla, että paikasta pitää poistua ja kaiken tulee olla siivottuna. Onneksi Statuksen tytöt järkkäsivät innokkaasti siivojia. Porkkanakin oli: ei olisi päässyt jatkopaikkaan HB:hen muuten. Täytyy tunnustaa, etten juurikaan siivonnut, mutta minut päästettiin kuitenkin sisään kyseiseen ravintolaan. Moukan tuuria. Jostain syystä Moodilaiset katosivat meitä muutamaa lukuunottamatta ennen HB:n ovea, jonne marssimme siistissä parijonossa open johdattamana. Tanssilattialla riitti tilaa ja tarjoilu pelasi. Joten ei hätää. Fuksiisista selvittiin kuin selvittiinkin. Kaikesta huolimatta.

Sonja

Moodi pyöräilee - jäsenet irtoavat!

Ajelin hyvää alamäkeä kohtalaista vauhtia kuitenkin turhia hurjastelematta. Havaitsin edessäni kahden aikuisen jalankulkijan kävelevän rauhallisesti eteenpäin kerrankin oikeaoppisesti pyörätien oikeassa reunassa. Vaikutti tavallista helpommalta ohitukselta, vaikka lähestyinkin jalankulkijoita takaapäin. Valitettavasti juuri pahimpaan aikaan toinen jalankulkija täysin ennalta arvaamatta keksi hypätä suoraan eteeni ympärilleen katsomatta. Tuloksena oli refleksijarrutus, jossa pyörä pysähtyi, mutta minä en. Lensin suoraan tangon yli naamalleni tiehen. Ensin maahan osui ilmeisestikin kypärä ja siitä pyörähdin sitten nenän yli oikealle poskelle. Tajua lähti ainakin osittain pois (pätkee) ja pääsin ambulanssilla sairaalaan. Kypärä hajosi, sain tikkejä otsaan sekä nenään, nenä murtui kahdesta kohdasta, oikea silmä lähes muurautui umpeen, hampaat rikkoivat pahasti suun sisäpuolta ja suupieleenkin tuli ruma ruhje. Jalankulkijalle tai pyörälle ei tapahtunut mitään. Nenää piti hiukkasen suoristaa, mutta muuten vammat ovat parantuneet varsin hyvin omalla painolla. Vauriot olisivat voineet olla paljon pahempiakin, varsinkin ilman kypärää. Siis onneksi oli onnea onnettomuudessakin.

Jäsen R kolarin jälkeen.

Jäsen J:n kilometrit v.1999 n. 4800 ja huoltotunnit ???:

Uudet osat fillariini v.1999

- Vaihdvipu	Toimenpiteet fillarilleni v.1999:
- Takavanne + pinnat	- 2 x kevythuolto
- Sisäkumi	- 2 x takavanteen rihtaus
- Jarrupalat	

En edes uskalla laskea kuinka paljon pyöräilyyni kului rahaa, mutta sen minä vaan sanon, että 2 tonnia on paljon rahaa.

Jotta voisin täysin siemauksin nauttia seuraavasta pyöräilykaudesta, täytyisi ainakin seuraavat korjaukset tehdä:

	- Poljin
- Takapakka	- Jarrupalat
- Eturattaat	- Etulaakerit
- Ketjut	- Takavanne rihdattava
- Viime vuonna ostettu takaukorengas on lähes täysin slicksi	

Tapahtui tässä eräänä sateisena tiistaina seuraavaa: Olin lähdössä luennolta joskus kuuden maissa kotiin. Pyörä oli metsätalon edessä lukossa ketjulukolla. Vettä satoi hiljakseen ja virittelin siinä sadetakin päälle ja pakkasin tavallisen takin muovipussiin tarakalle. Avasin ketjulukon ja yritin taluttaa pyörää pois telineeltä, mutta eihän se mihinkään liikahtanut. Mietin siinä sitten, että mikä tässä nyt mättää. Meni tovi jos toinenkin emenkuin tajusin, että **joku oli keksinyt kivan käytännönpilan ja pannut sen pyörän lukkoon pyörän omalla lukolla**, jossa on avain niin pirun tiukassa, etten ole sitä siksi käyttänyt. No se joku oli kuitenkin saanut sen lukkoon ja vielä avaimen poisikin, joten miun pyörä OLI sitten lukossa. Mietin olikohan se ajatellut jotain avaimenpiilotusleikkiä, mutta eipä näkynyt ylimääräistä pyörän avainta missään lähistöllä. Suututti niin vietävästi. Mietin sitten vaihtoehtoja millä saisin sen pyörän kulkukuntoon. Niitä oli noin yksi; hajottaa se lukko tavalla tai toisella, mikä ei näyttäisi varmaan erityisen hyvältä, jos poliisit sattuisivat paikalle. -Hmmm, poliisit! Niitähän täällä riittää. Menin tien laitaan katselemaan ja kului noin puoli minuuttia kun ensimmäinen mustamajaja tuli pitkin Kaisaniemenkatua. Vinkkasin sen tien poskeen ja melkein itkua väänsin kun selitin niille mitä oli tapahtunut. Otti päähän edelleen. Ne pätkäili siinä jonkun aikaa ja nosti sitten pyörän majajan putkaosastoon ja miut pistettiin takapenkille istumaan ja sain kyydin pyöräni kotiin. Sanoin heille kiitos. *Jäsen A*

Viime kesänä siirryin pyöräilijänä aivan uudelle tasolle. En puhu nyt kilometreistä, vaikka niitäkin tuli enemmän kuin parina aiempina kesinä, vaan kasvamisesta ajatukseen, että polkupyörä on ajoneuvo, jolla on ajoneuvon oikeudet, velvollisuudet ja mahdollisuudet. Ajoin yhden ainoan "lenkin" (matka, jolle ei lähdetä jotta päästäisiin perille) kun kävin Porvoossa ja tulin J.L.Runebergin matkassa pois. Kerran ajoin myös hieman pidennetyn työmatkan. Kaikki muu ajo oli liikkumista pisteestä a pisteeseen b. Kaikki myöntävät, että liikunta on hyödyllistä ja että pyöräillessä saa liikuntaa. Monet ovatkin laskeneet yksi plus yksi ja ryhtyvät harrastamaan pyöräilyä työmatkoilla kuntoilumielessä. Tämä on täysin väärin! Ei Ari Vatanenkaan harjoittele työmatkoilla. Tällaisissa käsissä polkupyörä on vaarallinen ase. Kapeaa jalankulkijoiden kanssa jaettavaa pyörätietä ajaa hullu ylipainoinen kuntoilija n. 30 km/h ja ohittaa jalankulkijan (n. 6 km/h) n. 50 sentinpäästä. Tämä on paljon tappavampaa ja vaarallisempaa, kuin jos hullu ylipainoinen kuntoilija ajaisi n. 30 km/h tiellä/kadulla ja auto (55-60km/h) tulisi takaa ja ohittaisi pyöräilijän n. 50 sentin päästä. Nopeus ero olisi tässä tapauksessa vain kaksinertainen, kun se kevyen liikenteenväylällä olisi kuusinkertainen. Painoero on tietenkin vähäisempi, mutta tätä riskin pienentymistä kompensoi erittäin tehokkaasti jalankulkijoiden ja pyöräilijöiden tavattoman piittaamaton tapa liikkua. **Turvattomin paikka pyöräilijälle on pyörätie - tulkaa pois sieltä!** Kaikki kuolemaan taikka vakavaan loukkaantumiseen johtaneet pyöräilyonnettomuudet ovat tapahtuneetjoko pyörätielle, taikka pyörätien ja kadun risteyksessä. Turvallisin paikka pyöräilijälle on katu, missä hänen kanssaan ajaa vain ajokortin suorittaneita henkilöitä. Ehdotankin pyöräiteille 15 km/h katonnopeutta - ajokortittomat voivat siellä varovaisesti hörhöillä jos tahtovat. Kaikki oikeat pyöräilijät kuuluvat kadulle! *Jäsen P*

Jäsen H :n koettelemukset, osat 1-13

Osa 1: Miksi? – Tämähän on hauskaa!

Jäsen J ja Jäsen N tuossa alkukesästä kilpailivat siitä kumpi pyöräilee enemmän. Hetken tätä keskustelua kuunneltuani ajattelin, että olisihan se pyörä katevä työmatkoilla ja pääsisin tuohon kilometrimitteloönkin mukaan. Joten Karjalan matkan yhteydessä poimin mukaani vanhan ja uskollisen pyöräni Sipoosta ja toin sen Hesaan. Seuraavana päivänä ostin sitten matkamittarin ja aloin myös aktiivisesti pyöräilemään töihin ja kaikkiin muihinkin aktiviteetteihin. Kävin siis pari kertaa Sipoossa ja Herra J:llä pelailemassa lentopalloa, myös sähkö- ja työmatkat sujuivat pyörällä nopeasti ja vaivattomasti (ja kilometrejä kertyi).

Osa 2: Puoli avainta on parempi kuin ei avainta olleenkaan.

Kesäkuun viimeisenä päivänä olin tyytyväinen, kun olin saanut ajettua lähes 700 kilometriä. Koska vajuus oli ainoastaan muutamia kilometrejä, niin päätin sitten ajaa sen 700 täyteen vielä kyseisenä iltana. Saavuttuani sitten lopulta Domman pyörävarastolle ja lukittuani pyöräni havaitsinkin kädessäni olevan kaksi avaimen puolikasta yhden kokonaisen sijasta. Ilo hienoista kilometreistä loppui siis lyhyeen.

Osa 3: Uusi lukko

Seuraavana aamuna sain pyörän lukon auki ja kykenin siis ajamaan töihin. Kotimatalla kävin sitten ostamassa uuden lukon. Vasta tämän jälkeen havaitsin, että toimiihan se vanha lukko sillä puolikkaallakin, joten käytin uutta lukkoa tästälähin vain jättäessäni pyöräni julkiselle paikalle. Sitten eräänä kauniina päivänä lähdimme Herra S:n ja Neiti R:n kanssa ostamaan Neiti H:lle haalalajaa Pentikiltä. Saavuttuani perille ryhdyin lukitsemaan pyörääni ja samalla avaimenpuolikasta putosi kaupan ja asfaltin väliseen kymmenen senttiä syvään ja vajaan sentin levyiseen rako. Täten vanhasta lukosta tuli lopultakin käyttökelvoton. Myöhemmin yritin poistaa avaimen toista puolikasta lukosta, mutta eihän se sieltä tietenkään suostunut poistumaan.

Osa 4: Tandem

Meille tuli Jäsen P:n kanssa puheeksi, että hän on ollut oikeissa hankkia tandem. Tällöin kerroin Jäsen P:lle, että minun vanhemmillani on tandem, jota Jäsen P voi kokeilla, jotta saisi tietää haluaako hän todellakin ostaa tandem. Toissa viikonloppuna Jäsen P sitten tulikin avaicinsa kanssa hakemaan tandemia, jonka olin toimittanut Järvenpäähän. Sieltä ajoimme sitten Hesaan. Nämä tandemajon ensikertalaiset olivat erittäin tyytyväisiä koeajoon.

Osa 5: Polkimen kuolema

Seuraavana maanantaina ajoin jälleen pyörällä töihin. Palatessani kotiin Herra J havaitsi minut (astuessaan ulos Valtiokonttorista) ja jatkoimme yhtämatkaa (talutin siis pyörääni) kohti keskustaa. Erosin Herra J:stä linja-autoasemalla mennäkseni kauppaan. Lähdettyäni kaupasta polkemaan Dommaa kohti huomasin, että toinen poljin tuntuu kummalliselta. Ylittäessäni Fredaa poljin sitten katkesi, mutta onneksi en sentään kaatunut. Paikalla oli myös joku Karpaattien nero, joka kysyi muka viattomasti, että ”Katkesiko poljin”. Grrrr

Osa 6: Tilastokansa tulee apuun.

Samana iltana oli Moodin kesäretki Pihlajasaareen, jonne minulla oli nyt valtaisa kiire, koska en päässytäkään ajamaan satamaan pyörällä. Kesäretki onnistui muuten mainiosti (Kiitokset Neiti R:lle järjestelyistä). Retkelle osallistunut herra K lupasi lainata minulle pyöräänsä ja seuraavana päivänä hän sitten toi minulle pyörän, jolla ajelin seuraavan viikon ajan. Jossain vaiheessa viikkoa Neiti M lupasi lainata minulle autoa, jotta pääsen Sipooseen korjaamaan pyörääni. Lauantaina ajoinkin Klaraalla Sipooseen pyörääni korjaamaan. Yritettyäni koko päivän poistaa polkimenjämyä (nakitin isäni ja lopulta myös veljeni samaan puuhaan), jotta saisin uudet polkimet asennetuksi vanhojen tilalle, päädyin tulokseen, että ei se poljin suostu irtoamaan meidän hallussamme olevilla keinoilla. Korjaus siis päättyi siihen, että isäni katkaisi poljinkammen smirkelillä, jotta sen tilalle voi joskus tulevaisuudessa asentaa uuden. Seuraavaksi aloin etsiä kotoa korvaavaa pyörää ja olinhan siellä jos jonkinmoisia raatoja, mutta vain yksi pyörä (lukuunottamatta niitä mitä vanhempani jatkuvasti käyttävät) oli ajettavassa kunnossa. Kyseessä oli broidini vanha pseudokilpapyörä, jossa ei ole lokareita, mutta sen sijaan siinä on umpikumina takarengas ja erittäin kevyet alumiiniset vanteet. Palasin siis Hesaan tuo ”uusi” pyörä mukanaan ja samalla palautin Herra K:lle Korsoon hänen pyöränsä (Kiitos lainasta).

Osa 7: Satulapisteistö

Sunnutaina kävin sitten (peruutetuissa) salibändyharkoissa jo mainitulla pyörällä. Ei se nyt mikään ajonautinto ollut, sillä takajarrulla jarrutettaessa pyörä joutui aina sivuluisuun (umpikumirengas ei meinaan pidä patkaakaan). Samana iltana tein sitten vielä pieniä säätöjä ja sain pyörän tyydyttävään ajokuntoon. Maanantaiaamuna lähdin sillä sitten töihin ja matka sujui Valtiokonttorin nurkille asti ihan mallikkaasti. Siinä sitten joku ajä päätti ajaa pyörällä minun päälleni (minä olin lähes paikallani), sillä seurauksella, että hän kaatui ja sai tyylikkään asfaltti-ihottuman toiseen kyynerpäähänsä. Selvisi muuten aika vähin vaurioin ottaen huomioon sen tyylikkään kaaren, jolla hän ylitti ohjaustankonsa. Minä en kaatunut (koska olin siis paikallani Uskokaa jo!), mutta se kolari sai pyöräni erikoiskeveän etuvanteen käytännössä solmuun, joten pyöräilylo jäi varsin lyhyeksi tälläkin kertaa.

Osa 8: Turku pelastaa jälleen

Töiden jälkeen lähdin sitten Sipooseen hakemaan taas uutta pyörää (fajia ilmoitti kunnostaneensa yhden). Onnekseni Neiti M suostui jälleen lainaamaan minulle autoaan (mukavia nuo turkulaiset!). Toin siis tällä kertaa Helsinkiin veljeni vaimon käytöstä jo poistuneen noin viisitoista vuotta vanhan pyörän. Kyseisen pyörän ajomukavuus ei vastannut täysin oman pyöräni vastaavaa, joten päätin lopetta kaikki ylimääräiset ajot ja keskittyä lähinnä työmatkapyöräilyyn.

Osa 9: Akselin tuho

Jonkun aikaa pyöräily sujuikin sitten aivan mallikkasti, kunnes eräänä päivänä aloin ihmetellä, miksi polkeminen on suunnattoman raskasta. Kun siis en polkenut, niin pyörä rullasi mallikkaasti, mutta heti alkaessani polkea takarengas otti runkoon kiinni. Oletin takapyörän olevan hiukan irrallaan ja päätinkin seuraavana aamuna tarkistaa asian. Aamulla irrotin takapyörän ja samalla kun sain sen irti asfalttiin kilahdi kaksi taka-akselin puolikasta. Onneksi oli lauanatai, joten eipä tarvinnut kiiruhtaa Tilastokeskukseen. Otin siis takapyörän kainalooni ja painuin bussilla Sipooseen, jossa sitten otin oman pyöräni taka-akselin ja asensin sen mukanaan olleeseen renkaaseen ja palasin Hesaan.

Osa 10: Jarrut pettää

Ajo jatkui jälleen suhtkoht onnellisissa merkeissä. Eräänä päivän työvuoroni ISI:ssä päätyttyä lähdin ajamaan kohti laitostamme, kun havaitsin, että asematunnelista on juuri ylös kapuamassa Neiti P, jota en ollut sitten kevään tavannut. Jarrutin voimakkaasti ja samalla kuului heikko napsahdus, kun etujarruvaijeri meni poikki. Pyörä oli onneksi jo lähes pysähtynyt, joten minkäänlaista onnettomuutta ei päässyt syntyymään. Juttelin hetken aikaa Neiti P:n kanssa, jonka jälkeen jatkoin matkaani laitokselle ja havaitsin samalla, että jäljellä olevalla takajarrulla oli kovin heikko jarrutusteho. Samana iltana kiristinkin sitten takajarruvaijeria. Jonkun ajan kuluttua kävin tietenkin ostamassa uuden etujarruvaijerinkin, jonka myös muutamia päiviä myöhemmin asensin paikalleen.

Osa 11: Tandemin paluu

Fuksiaisia seuranneena lauantaina kävimme Jäsen P:n kanssa palauttamassa tandem takaisin Sipooseen. Matka sujui pääosin kummelluksitta, mutta aikataulumme hiukan venähti, josta syystä vapahdin Jäsen P:n hiukan ennen Nikkilään saapumista, jottei hänen olisi tarvinnut odottaa seuraavaa bussia, joka olisi lähtenyt vasta tunnin kuluttua. Tandemin ajaminen yksin on ihan hauskaa, jos matka ei ole pitkä ja alla on asfalttia. Hauskuus taas on varsin kaukana, jos on jo ajanut lähemmäs kolmekymmentä kilometriä ja pääsee jatkamaan vastatuuleen ja loppumatka on vielä hiekkatietä. En suosittele.

Osa 12: Kämpin kohtaaminen:

Viime viikon maanantaina lähdin pyöräilemään valtavalla kiireellä Kannun hallituksen kokoukseen. Heti Domman A-talon nurkalla minasin joutua pyöräkolariin, kun toinen pyöräilijä (ex-kämpikseni Herra S) tuli kovaa vauhtia alamäkeen ja minä ajoin pensasaidan takaa hänen eteensä. Taitavien ja nopeiden väistöliikkeiden avulla pystyimme välttämään onnettomuuden. Tämän jälkeen pyöräily on sujunut jälleen turvallisesti ja ilman uusia teknisiä ongelmia.

Osa 13: Tulevaisuus:

Kylmä alkaa jo kangistaa, joten kohta taitaa olla aika siirtyä takaisin julkisten kulkuneuvojen käyttäjäksi, mutta enköhän minä vielä parin viikon ajan vaaranna kanssakulkijoiden terveyttä liikkumalla jalkojen sijasta pyörillä. Näin siis luulin vielä pari päivää sitten, mutta tänään havaitsin sitten hävittäneeni pyöränavaimen, joten pyöräilikausi on nyt sitten lopullisesti ohi.

Tuon alussa mainitun kilometrimitteloön voitti jäsen J aivan puhtaasti. Toinen sija meni Jäsen N:lle, sillä minun ajoni jäi noin 2000 kilometriin. Joku viisaampi ehkä uskoisi jo, että pyöräily ei ole järkevää, mutta se en ole minä. Ensi kesänä jatketaan ja toivottavasti taas omalla pyörällä!

Kaulin viljejä huhuja, että Tyyppiarvon uusimpaan numeroon tulee oikein urheilusivut! Päätinkin heti tarttua näppikseen ja kirjoittaa oman kontribuutioni loistavan idean kunniaksi. Tällä kertaa ei olla biljardisalilla, vaan golfkentällä.

Mikäli seuravasta sinänsä täysin triviaalista tekstistä ei jää mitään tajuntaan, niin ilmeisesti golf-kärpänen ei ole vielä päässyt puraise-

maan. Jos taas jossain vaiheessa tulee vastaan tuttua asiaa, niin ainakin muutama tunti on Neloselta tullut lajia seurattua. Mikäli koko tarina aukeaa heti ilman vaikeuksia, niin ota välittömästi yhteyttä, että päästäisiin järjestämään ensimmäisiä Moodin mestaruuskilpailuja.

Tom Stormbom HCP: 5,3

Päätettiin vetää takaa.

Vähän hermona, mutta ekan avaukseen sponella nappi-draw ja satkusta rentoa wessia. Yhtään ei breikannut, vain par.

Seuraavalla kolkilla täysi fesse pinhai. Sitten pääsikin jo käyttämään kuskia. Snäppi melkein outtiin. Joutui heittämään raffista vielä lusikkaa perään.

Seuraava oli kapea nelkku, jolla vielä tietysti vastainen. Jouduin kaivamaan avaukseen kekkosen ja jatkoon vielä nepaa. Pariissa so far, mutta monta pahaa vielä edessä.

Kapealla, mutta lyhyellä femmalla taas lusikka kouraan. Väliin fesse ja vajaa ysvä perille. Kolme puttia ja poksu - voi, voi. Yksi yli ja kaksi edellä, kun kiivettiin kutosen bäkärille.

Sitten pari huonoa svingiä. Kaikki auki, ei krossannut. Neljä yli ulos ja kolme edellä. Kasilla nyppi, kun yksi talloi linjaa. En viitsinyt sanoa, kun se teki neljällä putilla kybän.

Bäkki lähti hyvin liikkeelle pöröllä ja seuraavalla vielä up&down egusta. Sitten lähti taas laukalle. Kolme kolmen putin grüniä. Se söi miestä. Pari reikää joutui avaamaan mudissa. Kuusi yli neljäntoista jälkeen, vaikka hitti melkein jokaiselle grünille.

Sitten vuorossa pitkä nepa, neljä ja kymmenen. Tiit ihan takana. Pari pruuvia ja leveä stanssi. Päivän paras melkein tiikerille, kaksnelkyt. Rauta neba perille. Rutiini parsa lämmitti.

Kuudellatoista, reachable par femmalla, kaikki tai ei mitään ja kuskilta taas huppu irti. Lievä dogari oikealle. Vähän happea puiden yli ja split the fairway. Toiseen enää pitkää rautaa. Kauhea duffi, kilon divotti, silti melkein perille. Forelta pääsi jo puttaamaan. Väärin luettu, ohi ja yli. Paluu vajaaksi ja masentava femma.

Viimeinen par kolmonen. Sataneljäviisi ja ylämäkeen. Kevyt sebe, mutta sviitistä pitkäksi. Kyllähän retkukin potkaisee - ajattelin. Onneksi chippi alamäkeen lähelle ja putti koloon. Kuusi yli ennen viimeistä ja taas honöörissä.

Slope antaa takaa seitsemän. Nyt laskee, jos ei kämmää.

Seiskaseiskakin kävi mielessä, vaikka vikan avaus on paha. Metsä oikealla ja vettä välissä, eikä voi oikoa. Kvikari repariin, se siitä underista. Droppi ja kasia väylälle. Kolmatta satkun kannelta. Mailan myötäinen, siispä gäppiä. Vähän ohut ja yli. Putti pomppasi ja vajaaksi. Toinen sivuovesta sisään. Ihan ok, alle kahdeksankymppin ja neljän lyönmin voitto, vaikka kaverikin veti puskuuriin.

No, vaikka draivit oli mitä sattuu, niin selvittäisi tällä mestiksissä ainakin cutin.

Heptathlon

Moodin urheiluharrasteet saivat jälleen kesällä uusia ulottuvuuksia, kun Jarin ja Jupen toimesta järjestettiin miesten naisten seitsenottelu. Tulokset löytyvät takakannesta. Ottelu poiki myös jatkokisoja erinäisten moodilaisten toimesta, jolloin myös selvisi, että käytimme liian painavaa kuulaa. Grrr!

Kisan suoritti täysimittaisena kahdeksan moodilaista. Lisäksi neljä henkilöä otti osaa muutamiin lajeihin. Heistä kunniamaininnan ansaitsee Riika ainoana naisottelijana.

Jari voitti kisan melko selvästi. Toiseksi tuli Jusa ja Teemu vei sitten kolmannen tilan. Jarista tuli samalla Moodin uuden ja ikusen kiertopalkinnon ensimmäinen haltija.

Tuoppiarvon kunniaksi Jupe kävi ostamassa Moodille tyylikkään hopeatuopin. Tämä palkinto tulee nyt sitten vaihtamaan haltijaa aina, kun Moodi järjestää jotakuinkin järkeviä urheilukilpailuja. Tuopin haltija onkin täten velvoitettu aina toimittamaan palkinnon seuraavaan sopivaan urheilutapahtumaan.

Moodi osallistui keväällä myös Kannun pesäpalloturnaukseen. Lisäksijäsenemme harrastivat "ultimatea" sekä Pihlajasaarella että Karjalassa. Myös lento- ja rantapalloa tuli kesällä hakattua ja pyörillä kaahailtua, joten alamme pian olla tiedekunnan liikuttavimpia järjestöjä.

Hessu

Liiku kanssain, toveri!

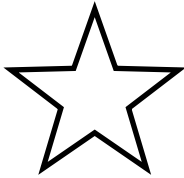
Kulttuurivastaava aivan turhaan epäili Moodilaiden musiikkimakua (vrt Tuoppiarvo), sillä sen varran edustava otos Moodilaisia oli tullut Akateemisen Wartin jatkoille Vanhalle. Tuo kaikki ei voinut olla pelkkää sattumaa, sillä luvassa oli savolaesia työväänlaaluja esittävä Raatavuaran työväenyhistys Teräksen orkesterj Punatähdet.

Ottaen huomioon, että olemme Valtsikan mammanpoika-ainejärjestö oli meno paikon melko villiä. Stagedaivausta harrastettiin ja Jupea yleisö kannatteli käsillään pitkin Vanhaa. Täysin hurmioituneet Moodilaiset valtasivat savolaisten ylioppilaiden ohella lavan edustan.

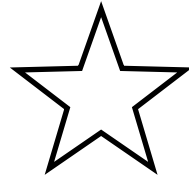
Laulu- ja soitinyhtyeet voidaan jakaa kahteen ryhmään: taantumuksen asialla oleviin ja edistyksen puolesta taisteleviin. Vaikka nykyisen rahanvallan aikana valtaosa maamme orkestereista musisoi porvariä liekanarun ikeen alla, nousee sorateiden varrelta uusi huomen Rautavaaran oma kasvatti, duo Punatähdet, on kypsä hedelmä siitä valtavasta pohjatyöstä, jota tuhannet työväenyhdistykset tekevät tälläkin hetkellä.

Punatähdet

aatteen paloa ja

taistelutahtoa

Mikä innoitti teidät laulamaan punaisen aatteen puolesta?

Uatteen palo sytty hehkuunsa vuonna 1957, kun myö kateltiin Putnikin viipellystä Raatavuaran iltataevaalla. Laalaminen tulj mukkaan siitä jumbapakoreoraAhvin hommiin jälakeen, kun piti löötee jottae muuta tekemistä.

Ehkä joku kommunismin klassikoista on erityisen lähellä sydäntänne?

Kyllähä niitä lassikoeta on luvettu Teräksen lukupiirissä. Lähheisin suattas olla tuo Kuusis Oton "Asian periaatteellinen puoli, valittuja kirjoituksia ja puheita vuosilta 1905-1918". Toenen suur-lassikko on ollutna Leninin "Neuvostodemokratiasta". Siellä seesoopi jotta neuvosto-temokratia on TUHAT kertoo temokraattisempi kun länsmaenen temokratia.

Kuinka laulujen vaikuttavat lyriikat syntyvät? Liittyykö niihin hauskoja tai koskettavia tarinoita?

Kaekki laalun aeheet on elettyvä soettopojan elämätä. Ne on kaekki toesjarinoeta, ei siinä tarvihe kun vähä loppusoentuja viilaella. Mukkaan on piässy jokusia juttuja serkkujennii elämätä.

Millaisia eväitä työ Kajastuksen naisvoimist-elijoiden koreograafeina antoi musiikillenne?

No eekö sitä huomoo meijän lavaliikehinnästä? Aijaa, no sitähän ne muuttii sannoo, että eeku takasi kirjekurssille lanteenvatkoomista opettelemaan...

**Punatähdet ja SähköVastus,
Akateemisen Wartin pilleet,
Vanahalla yljoppilastalolla**

Kuinka voimakkaana pidätte Rautavaaran työväenyhdistyksen kulttuurijaoston Teräksen vaikutusta. Äetinmajjossahan myö jo juotiin Teräksen iskulaaseita. Ilman Terästä ee ois Punatähtijäkkään. Ollaahhan myö telekkarj- ja levyhommista huolimatta vielä läkkiä Teräksen kulttuurijaoston orkesterj.

Kuinka tärkeitä ovat olleet matkat socialistisiin ystävämaihin?

Reissuthan on ehtymätön laulun aarteiden kaevo. Ee lopu nämä jutut ihan äkkiä. On nähty Havannat, Moskovat, Kalinat ja TTR:ät. Sosialismihommathan on ennen kaekkee internationaalisia.

Miten musiikkinne edistää yhteistä taistelua imperialistisia voimia vastaan?

No, siemntähän myö kylvettään kierturveella. Sinne se jäpi uate itämmään. Sillae laella ejistettään taestelurva, että justiinsa nämä imperiaalit on kaatta vuossatojen sortanneet työmiestä ja myö tuas ollaan työmiehen puolella, niinkun usseissa viisuissakkii tulloo seleväks.

Voiko kommunisti pitää hauskaa?

Kysyttii vielä. Oesitpa piässy meijjän matkaan Perliiniin tai Sohviaan työväenmusiikki-vestivaaleille niin et kyselis jonnijootavia. Nuilla reessuilla meelle on avvaatunnu vantastinen mahollisuus yhistee uate ja haaskanpito.

Ovatko nimet Aatos Punanen ja Varma Kosto taiteilijanimiä vai ihan aitoja?

Noh, Aatoksen sukunimi oelj aekonnaan Punanter, van isäukko vaehto sen sovan jäläkeen Punaseks. Varma se on olluna aena varma, kostohan on sen toenen nimi ja sukujaan se on samoja Punasia, ommoosokuva Punantereita kun Aatoskin.

Miltä näyttää Punatähtien tulevaisuus?

Taevaisiin on kirjotettu, että temokraattiset voemat nostaa vielä piätäsä. SKP on vielä voemissaan ja sillon myhii ratsatetaan uallonharjalla. Tulevaesus näöttää punaselta!

Tiesitkö että Punatähdet ovat tehneet myös levyn Tuttu DDR:stä puoljälävänä Välj-Savossa. Haastattelu on lainaus juuri tuolta levyiltä. Punatähtiin voi tutustua paremmin osoitteessa:

*www.helsinki.fi/~jlyytine/punatah.html
tai sähköpostilla punatahdet@hotmail.com.*

Savolainen työläinen Pekka Luukkainen

Laitoksella tapahtuu

Rekry, laitos ja Moodi järjestävät yhteistyössä keskustelutilaisuuden, johon on tarkoitus kutsua valmistuneita tilastotieteilijöitä kertomaan työstään. Tilaisuus on 30.11. ja alustavasti sen on suunniteltu alkavan kahdelta. Tulkaa kaikki kuuntelemaan ja kyselemään tulevaisuudestanne.

Moodi toimii

Tulevaisuusseminaari

Eilen oli Moodin tulevaisuusseminaari ja lähes kaikki alla olevat suunnitelmat ja päätökset ovat sen peruja. Paikalla oli parikymmentä moodilaisista ja ideoita ja mielipiteitä irtosi ihan kiitettävästi. Tilaisuutta jatkettiin ravintola Ilveksessä vähemmän ruokaisissa merkeissä.

Sähköpostilista

Moodin postituslistasta on kauan käyty keskustelua ja tähän mennessä se on aina turhana kuopattu. Uusi sukupolvi pitää kuitenkin listaa tarpeellisena, joten sellainen on nyt sitten päätetty perustaa. Tarkemmat tiedot saatte uutisryhmästä, jossa tiedotus listasta riippumatta edelleenkin jatkuu, kunhan asia etenee.

Nuuksioon

Moodi painuu metsään miettimään syntyjä ja syviä. Alustavasti on kaavailtu, että samoaminen tapahtuisi marraskuun alkupuolella. Seuratkaa tiedottelua.

Drinkki-ilta

Moodin Martat ja Martit järjestävät drinkki-illan. Tilaisuus on maksullinen, mutta kaikki rahat käytetään tarvikkeiden ostoon. Tilaisuus toimii siis omakustannusperiaatteella lukuunottamatta pikkunaposteltavia, jotka ostettaneen julkisilla varoilla. Alustava päivämäärä on 12.11.!

Mega-Zone

Moodilaiset lähtevät Mega-Zoneen räiskimään toisiaan ja mahdollisesti myös arkeologeja. Tehdään niistä muumioita!

Salibandy

Ensimmäistä kertaa (ainakin minun tietääkseni) Moodin Motitus on mukana yliopiston salibandysarjassa. Tarvitsemme siis kaikki kynnelle kykenevät pelaajat mukaan. Toisaalta ensimmäistä kertaa minun opiskeluaikanani Motitus ei osallistu sählysarjaan. No keväällä sitten paremmalla onnella.

Statistika esittää

Tera-integraatio tullaan järjestämään tänä syksynä jossain muodossa. Suuntautuuko matka Ahvenanmaalle, Tukholmaan vai Turkuun on vielä auki, mutta integroitunemme 46. viikolla.